

Nr 525.

Av herr **Hagård**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 261, med förslag till lag angående ändring i vissa delar av lagen den 6 juni 1930 (nr 251) om kommunalstyrelse på landet, m. m.

I proposition nr 261 har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen bland annat vissa ändringar i uppbördsförordningen innefattande jämväl att det i stad med magistrat från och med den 1 juli 1946 skulle ankomma på utmätningsman att begära handräckning för uttagande av ogulden skatt, även sådan som förfallit till betalning före nämnda dag, att anmäla avkortning och avskrivning av sådan skatt samt att upprätta balanslängder däröver. Med skatt i uppbördsförordningens mening torde i detta sammanhang avses även allmän kommunalskatt. Redovisningar av dessa åtgärder skulle i fråga om kronoutskylder ske till uppbördsverket.

För lekmannen förefalla måhända nyssnämnda åtgärder relativt obetydliga. Den ifrågasatta anordningen har emellertid framkallat viss olust bland de befattningshavare saken angår, bl. a. därför att det måste anses vara en avsevärd skillnad mellan att påbörja det delvis nya arbete i fråga om handräckningsskatter i den mindre omfattning, som källskattereformen förutsätter, och att oförmodat och plötsligt få från en annan befattningshavare mottaga många års av honom samlade material och sätta sig och en ny personal in i de nya uppgifterna. Av de nya uppgifterna äro särskilt övervakningen av redovisningarna från andra utmätningsmän — de flesta poster kanske i en mängd avbetalningar — och anteckningar härom i de omfattande längderna, upprättande av balanslängder och avkortningslängder med tillbörliga verifikationer och sammanförandet av månatliga redovisningar till uppbördsverket av betydande omfattning. Då därefter uppbördsverket före sin redovisning till länsstyrelsen jämväl har att granska dessa redovisningar, uppstår otvivelaktigt i viss mån ett tidsödande dubbelarbete. Stadsfogdes mellanställning i fråga om handräckningsskatternas indrivning och slutliga redovisning till länsstyrelsen förefaller omotiverad. Då detta arbete, som ju avser utskylder påförda till och med 1946, för varje år därefter minskar, torde det väl icke vara anledning att för en begränsad tidrymd och under nuvarande personalbrist söka utbilda ny personal, då man på uppbördsverken har tillgång till tränade biträden, vilka jämväl äro sysselsatta med andra uppbördsverkets uppgifter och därefter erhålla fortsatt anställning. Även om göromålen i största utsträckning komma att

fullgöras av utmätningsmannen underställd personal, är det uppenbart, att han själv måste i detalj sätta sig in i dessa för honom tidigare främmande uppgifter för att fullt kunna behärska personalens arbete.

Det bör understrykas, att det är ett städernas åliggande att bekosta upp-
bördsverk, exekutionsverk och magistrat. Det är därför ett städernas eget intresse, att en av statsmakterna beslutad reform icke medför onödiga ut-
gifter. I den mån det ej inskränker själva huvudsyftet med reformen, bör det därför möjliggöras för kommuner, som bekosta utgifterna, att själva tillse, att onödiga utgifter förebyggas. Bestämmelserna i fråga böra därför göras fakultativa på så sätt, att vederbörande städers egna organ må träffa föranstaltningar om den inre organisationen beträffande uppbörden av före den 1 januari debiterade och förfallna såväl krono- som kommunal-
utskylder. Därest och i den mån vederbörande stad själv anser det ändamålsenligt, bör med indrivningen av de skatter, som påförts enligt den hittillsvarande uppbördsordningen, kunna förfaras på samma sätt som hittills, det vill säga under magistratens inseende och ansvar fullgöras av en särskilt förordnad tjänsteman (kronokamrer). En sådan anordning bör förutsätta såväl medgivande av uppbördsverkets styrelse som godkännande av länsstyrelsen i länet. Då de utskylder, som skola utgå på grund av innevarande års taxering och alltså förfalla till betalning i november i år — de sista enligt hittills gällande ordning — böra följa samma regler som de tidigare påförda, finnes ingen anledning att göra undantag för dessa.

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av proposition nr 261 måtte besluta, att det i stad med eget uppbördsverk må ankomma på magistraten att i samråd med drätselkammaren eller annan styrelse för uppbördsverket och med länsstyrelsens godkännande förordna om och i vad mån de hittillsvarande indrivningsbestämmelserna fortfarande skola tillämpas ifråga om ogulden skatt, som förfallit till betalning före den 1 januari 1947.

Stockholm den 21 maj 1946.

Alarik Hagård.
